

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейските общности
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 104/09
Люксембург, 30 ноември 2009

Договорът от Лисабон и Съдът на Европейския съюз

Договорът от Лисабон, подписан на 13 декември 2007 година от 27-те държавни и правителствени ръководители на държавите членки на Съюза, влиза в сила на 1 декември 2009 година. Той изменя двата основни договора, които са Договорът за Европейския съюз (ДЕО) и Договорът за създаване на Европейската общност, като последният вече е озаглавен „Договор за функционирането на Европейския съюз“ (ДФЕС)¹.

Договорът от Лисабон внася изменения в устройството и правомощията на Съда на Европейския съюз.

А. Измененията, внесени в устройството на институцията и в назначаването на нейните членове

Европейският съюз, който вече има юридическа правосубектност, заменя Европейската общност. Така с Договора от Лисабон структурата на стълбове отпада и Съюзът разполага с нова институционална рамка. Вследствие на това, както институциите, които променят своето наименование, така и правораздавателната система на Съюза като цяло получава името Съд на Европейския съюз², който се състои от три юрисдикции: **Съд, Общ съд и Съд на публичната служба**.

Що се отнася до създаването на **специализирани съдилища**, макар и Договорът от Лисабон да възпроизвежда някои от действащите понастоящем разпоредби, той предвижда и определени изменения в условията и реда за тяхното създаване, а именно че отсега нататък те се създават в съответствие с обикновената законодателна процедура (т.е. в съответствие с процедурата на съвместно вземане на решения с квалифицирано мнозинство), а не както досега с единодушие.

От Договора от Лисабон е видно, че искането за изменение на Статута на Съда на Европейския съюз³ се разглежда като „проект на законодателен акт“⁴ и трябва да бъде подчинено на обикновената законодателна процедура. Статутът на съдиите и на генералните адвокати обаче, както и езиковият режим на Съда, и занапред са подчинени на правилото за единодушието.

Що се отнася до условията и реда за **назначаване на членовете на институцията**, Договорът от Лисабон възпроизвежда действащите понастоящем разпоредби в смисъл, че съдиите се назначават по общо съгласие от правителствата на държавите членки за срок от шест години, но вече след консултиране с комитет, натоварен да дава становище относно годността на кандидатите да упражняват функциите на съдия и генерален адвокат на Съда и на Общия съд. Комитетът е съставен от седем лица, избрани измежду бивши членове на

¹ Продължава да съществува само Европейската общност за атомна енергия или „Евратом“ (Протокол № 1 за изменение на протоколите, приложени към Договора за Европейския съюз, Договора за създаване на Европейската общност и/или към Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия).

² Член 19 ДЕС.

³ Статутът на Съда на Европейския съюз се съдържа в Протокол № 3.

⁴ Протокол № 2 за прилагане на принципите на субсидиарност и пропорционалност.

двете юрисдикции, членове на висши национални съдебни органи и юристи с призната компетентност, един от които се предлага от Европейския парламент. Като действа по инициатива на председателя на Съда, Съветът приема решенията, с които се определят правилата за функциониране на този комитет, както и за назначаване на неговите членове.

Що се отнася до генералните адвокати, с декларация се предвижда, че техният брой е възможно да се увеличи от осем на единадесет по искане на Съда⁵.

Б. Измененията, свързани с правомощията на Съда на Европейския съюз

Области

Установената с Договора от Маастрихт структура на стълбове отпада. Ето защо компетентността на Съда на Европейския съюз се разпростира върху **правото на Европейския съюз**, освен ако в договорите не е предвидено друго⁶.

Така Съдът придобива обща компетентност по преюдициални въпроси в областта на **пространството на свобода, сигурност и правосъдие** поради отпадането на стълбовете и поради отмяната с Договора от Лисабон на членове 35 ЕС и 68 ЕО, които предвиждаха ограничения в компетентността на Съда.

Първо, що се отнася до полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси⁷, компетентността на Съда да се произнася по преюдициални запитвания става задължителна и вече не е подчинена на условието за представяне на декларация от всяка държава членка за признаване на тази компетентност и за определяне на националните юрисдикции, които могат да го сезират. С Договора от Лисабон полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправните въпроси се приобщават към общото право и всички юрисдикции могат да сезират Съда. Преходните разпоредби обаче предвиждат, че тази пълна компетентност ще се прилага едва след изтичането на пет години от влизането в сила на договора от Лисабон⁸.

Второ, що се отнася до визите, убежището, имиграцията и другите политики, свързани с движението на хора⁹ (по-конкретно съдебното сътрудничество по гражданскоправни въпроси, признаването и изпълнението на съдебни решения), сега Съдът може да бъде сезиран от всички национални юрисдикции — а не единствено от върховните юрисдикции — и той вече е компетентен да се произнася по мерки, свързани с опазването на обществения ред в рамките на трансграничния контрол. Следователно Съдът има обща компетентност в тази област още с влизането в сила на Договора от Лисабон.

Освен това **Хартата на основните права**¹⁰ на Европейския съюз придобива същата юридическа сила като договорите¹¹. Тя става част от „нормите с конституционен ранг“, по

⁵ Декларация № 38 по член 222 от Договора за функционирането на Европейския съюз за броя на генералните адвокати в Съда.

⁶ Член 19 ДЕС.

⁷ Предишен Дял VI от Договора за ЕС.

⁸ Протокол № 36, член 10 относно преходните разпоредби. Предвижда се, че като преходна мярка правомощията на Съда по отношение на актовете в областта на полицейското и съдебното сътрудничество, приети преди влизането в сила на Договора от Лисабон, остават същите. Тази преходна мярка престава да бъде в сила пет години след датата на влизане в сила на Договора от Лисабон.

⁹ Предишен Дял IV от Договора за ЕС.

¹⁰ Всъщност член 6, параграф 2 от ДЕС уточнява, че „Съюзът се присъединява към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Това присъединяване на променя областите на компетентност на Съюза, така както са определени в договорите“. Протокол № 8 посочва, че споразумението относно присъединяване трябва да уточнява по-специално „специфичните условия за евентуално участие на Съюза в контролните органи на Европейската конвенция [и] необходимите механизми, за да се гарантира, че образуваните от държави, които не са членки на Съюза, искове и исковете на частни лица са правилно насочени срещу държавите членки и/или срещу Съюза, в зависимост от случая“. Това присъединяване „не засяга нито областите на компетентност на Съюза, нито правомощията, предоставени на неговите институции“.

¹¹ Член 6, параграф 1 ДЕС.

които Съдът може да се произнася. Хартата обаче не е противопоставима на Обединеното кралство и на Полша, които се ползват с дерогация¹², от което е видно, че Хартата не дава възможност на Съда на Европейския съюз или на който и да било правораздавателен орган на тези две държави членки да преценява дали законите, подзаконовите и административните разпоредби, практики или действия са несъвместими с основните права или принципи, които се потвърждават в Хартата. Освен това държавните и правителствените ръководители са се договорили тази дерогация да се прилага в бъдеще и към Чешката република¹³.

Макар и понятието за стълб да отпада с Договора от Лисабон, по силата на Дял V от Договора за ЕС¹⁴ **общата външна политика и политика на сигурност (ОВППС)** продължава да бъде предмет на специфични правила и процедури. Така Съдът не е компетентен¹⁵ да контролира спазването на тези разпоредби, както и приетите въз основа на тях актове, с две изключения, а именно: 1) той е компетентен да контролира разделението между правомощията на Съюза и ОВППС, осъществяването на които не трябва да засяга упражняването на областите на компетентност на Съюза и правомощията на институциите с оглед упражняването на изключителната и споделена компетентност на Съюза¹⁶; 2) той е компетентен да се произнася по жалби за отмяна срещу решенията, предвиждащи ограничителни мерки срещу физически или юридически лица, приети от Съвета, например в рамките на борбата срещу тероризма (замразяване на финансови средства)¹⁷.

Производства

Преюдициалното производство се разширява и по отношение на актовете, приети от органите, службите или агенциите на Съюза¹⁸, които се включват в правото на Съюза, и така Съдът може да ги тълкува и да упражнява контрол върху тяхната валидност по искане на националните юрисдикции, за да им даде възможност да проверят например съответствието на своето национално законодателство с това право.

С Договора от Лисабон се въвежда разпоредба, съгласно която Съдът се произнася в най-кратък срок, ако във връзка със задържано лице по висящо пред всеки национален съдебен орган дело бъде повдигнат преюдициален въпрос¹⁹. По този начин самият Договор се позовава на спешното преюдициално производство (СПП), което влезе в сила на 1 март 2008 г. и което се прилага по отношение на пространството на свобода, сигурност и правосъдие ([CP 12/08](#)).

Договорът от Лисабон разпростира контрола на Съда и **спрямо актовете на Европейския съвет**, като последният е признат от Договора от Лисабон за пълноправна институция. По силата на нови разпоредби²⁰ той е компетентен, по искане на засегнатата държава членка, да се произнася по законосъобразността на акт, приет от Европейския съвет, ако установи явна опасност от тежко нарушение на определени ценности от тази държава членка²¹ (зачитане на човешкото достойнство, зачитане на правата на човека и др.)²².

¹² Протокол № 30, приложен към ДФЕС, относно прилагането на Хартата на основните права на Европейския съюз към Полша и към Обединеното кралство.

¹³ В Заключенията на председателството от Европейския съвет от 29 и 30 октомври 2009 година се посочва, че Протокол № 30 се прилага към Чешката република (Doc 15265/09 CONCL 3).

¹⁴ Член 24 ДЕС.

¹⁵ Член 275 ДФЕС.

¹⁶ Член 40 ДЕС.

¹⁷ Член 275 ДФЕС.

¹⁸ Член 267 ДФЕС.

¹⁹ Пак там.

²⁰ Член 269 ДФЕС.

²¹ Член 2 ДЕС.

²² Тази жалба трябва да бъде подадена в едномесечен срок, считано от тази констатация, и Съдът трябва да се произнесе в едномесечен срок, считано от датата на искането.

Наред с това институцията е компетентна да се произнася и по искове, предявени от Сметната палата, от Европейската централна банка, а вече и от Комитета на регионите за защита на техните правомощия.

Договорът от Лисабон смекчава условията за допустимост на **жалбите, подадени от частноправни субекти** (физически или юридически лица) срещу решенията на институциите, органите, службите или агенциите на Съюза. Частноправните субекти могат да подават жалби срещу подзаконовни актове, ако те ги засягат пряко и не включват мерки за изпълнение. Следователно частноправните субекти вече не следва да доказват, че са лично засегнати от тези актове²³.

В рамките на контрола за спазване на принципа на субсидиарност Съдът може да бъде сезиран от държава членка, **при неспазване на принципа на субсидиарност, с жалба за отмяна на законодателен акт**, подадена от национален парламент или от една от неговите камари. Жалбата трябва официално да бъде подадена от правителството на държавата, но тя също може просто да бъде „предадена“ от това правителство, като истинският автор на жалбата е националният парламент или негова камара²⁴. Комитетът на регионите също може да предяви иск за нарушение на тези принципи по отношение на актовете, за които консултацията с него е задължителна.

Договорът от Лисабон ускорява и механизма на **имуществените санкции** (фиксирана парична сума и/или принудителна парична мярка) за неизпълнение на съдебно решение, с което се установява неизпълнение на задължения²⁵. Той предоставя и възможност на Съда да налага още от етапа на първото съдебно решение, установяващо неизпълнение на задължения, имуществени санкции в случаите, в които на Комисията не са съобщени национални мерки за транспониране на съответната директива²⁶.

И накрая, след изтичането на петгодишен период Комисията може да предявява искове за неизпълнение на задължения във връзка с мерки, отнасящи се до полицейското и съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси, приети преди влизането в сила на Договора от Лисабон²⁷.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда

За контакти: Илияна Пальова 📞 (+352) 4303 3708

---

²³ Член 263 ДФЕС.

²⁴ Принципът на субсидиарност е записан в Договора от Маастрихт. Член 5 от Договора за ЕС го определя, както следва: „В областите, които не са от нейната изключителна компетентност, Общността предприема действия в съответствие с принципа на субсидиарността, само ако и доколкото целите на предлаганото действие не могат да бъдат достатъчно добре постигнати от държавите членки и поради тази причина могат да бъдат по-успешно осъществени от Общността поради обхвата или последиците на предлаганото действие“. Друг принцип, тясно свързан с него, е принципът на пропорционалността, съгласно който „действията на Общността не могат да надхвърлят необходимото за постигане на целите на настоящия договор“.

²⁵ Член 260 ДФЕС.

²⁶ Пак там.

²⁷ Видно от Протокол № 36, член 10, параграф 1, предявяването на такива искове е възможно след изтичането на срок от пет години след датата на влизане в сила на Договора от Лисабон.